

"Egoism eller altruism?"

Människan är alltid egoistisk i första hand. Och altruistisk i andra. Religiöst översatt: Det är därför Satan regerar på Jorden. Eller?

Därom tvista de lärde. De lärde i detta fall var mina vänner på Facebook som vände och vred på dessa mina funderingar i många, skiftande kommentarer. En snäll vän uttryckte sig en gång: "Du får fram vardagsfilosoferna i den vanliga Facebook-användaren. Det är stort".

Tja, altruism är det inte, men lite plåster på såren för en samhällsparasit. För som genuin utanförskapsmänniska – och jag hoppas innerligt att jag inte ljuger – skulle jag tio gånger hellre bränna ut mig för att jag bara givit och givit, även utan att ha fått "cred" för det", än att som nu; nervklen, förlamad, amputerad, med trycksår och svåra nervsmärtor bara ta emot och ta emot. Tacka och bocka, om och om. Aldrig få ge eller vara behövd.

Men vad sade mina vänner? De flesta tycktes landa i att alla befinner sig i ett spann mellan egoism och altruism. Andra var benhårda. En skrev att djuren och växterna också är egoister, varför skulle vi vara ett undantag? En annan påtalade överlevnadsinstinkten och egennyttan, som det mest fundamentala vi har. Men har vi råd med det, i längden?

Den mest förvånande kommentaren kom från en som alltid varit "rädd" för altruister. Egoister är lättare att hantera och begripa. Vad menade han med det? Att det finns nån sorts "falskhet" hos altruisterna? Jag vet inte...

Mellan tummen och pekfingret har jag, som snudd på livslångt vårdfall, nog bara träffat runt en fem renodlade altruister. Tre av fem kvinnor. Det är inget gott betyg. Men det får ju konsekvenser lika fullt. De får kroppsliga symptom, bryter

ihop, blir kort sagt utbrända. En del kommer kanske inte ens tillbaka till arbetslivet. Vilken förlust. Hur skulle världen se ut dem förutan? De som inte vågar tumma på paragraferna kan bli monster, det vet vi alla.

Jag kommer att tänka på **Hjalmar Gullbergs** diktepos *Förklädd Gud*:... *"Synes en ljusglans sprida sig kring vår plågobädd – då sitter vid vår sida en gud... förklädd."*

Ja, hur skulle Jordan snurra utan dem?

Själv är jag utan prut en fullblodsegoist. Eftersom jag, trots min ansenliga ålder på grund av mina olika "funktionshinder" aldrig mognat som människa, har jag genom min livslånga och glupska besatthet vid musik (som förmodligen räddat mig), lyckats jaga iväg granne efter granne i min hyresfastighet. Erhållit ett otal hatbrev, fått varningar från säkert tre olika fastighetsägare – och aldrig brytt mig ett skvatt. I slutändan har jag tänkt: Tja, det är han eller jag.

En gång var det nära att jag råkade ut för fysiskt våld, men det är en annan krönika. Utan att kalla mig det för mig förhatliga ordet "allätare", är faktiskt mina kunskaper och min smak bred och djup som en ocean. Så det blir därtill något kluvet mellan den ena och den andra typen av musikterror. Det här är inget jag är stolt över. Men jag godtar egoisten i mig och får ta konsekvenserna när störningsjouren kommer igen, och jag till slut blir vräkt.

För att avsluta denna associativa krönika: Egoist eller altruist... I alla händelser, låt mig slippa dessa jävla dubbelnaturer! De har gjort mig till den jag blivit, och inte den jag skulle...

Pär Widmark